

Ορφανά ζωάκια σε ανθρώπινες αγκαλιές

**ΤΑΣΟΥΛΑ ΕΠΤΑΚΟΙΛΗ,
ΣΤΕΛΛΑ ΣΤΕΡΓΙΟΥ**
Ιστορίες με ουρά: Πουαρό, η φώκια
Ιστορίες με ουρά: Μέριλιν,
η γουρουνίτσα
ΕΚΔ.: ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ, 2025, ΣΕΛ. 36

Της **ΜΑΡΙΑΣ ΤΟΠΑΛΗ**

Σφιξιμο στην καρδιά, γλυκύτητα και χαρά – αυτά τα τρία συναισθήματα ανταγωνίζονται μεταξύ τους, αλλά κανένα δεν κυριαχεί εις βάρος των άλλων, μετά την ανάγνωση των δύο βιβλίων της Τασούλας Επτακοίλη που εγκαινιάζουν τη σειρά «Ιστορίες με ουρά» των εκδόσεων Μεταίχμιο. Ίσως είναι τρία κοινότοπα συναισθήματα όταν βρίσκεται κανείς σε επαφή με πλάσματα όπως είναι τα βρέφη, τα νήπια, τα ζώα, ιδίως τα μικρά σε ηλικία. Η αθωότητα και η αδυναμία τους σφίγγει την καρδιά μας, προπάντων όταν αυτά τα πλάσματα, όπως συμβαίνει με τη νεογέννητη φώκια Πουαρό της πρώτης ιστορίας και με τη μικρή αλλά πανέξυπνη γουρουνίτσα Μέριλιν της δεύτερης ιστορίας, αποχωρίζονται πρόωρα τη μαμά τους.

Ακόμη κι αν δεν συνέβαινε αυτό το δυσάρεστο, που τόσο προσεκτικά, με ελεγχόμενη συγκίνηση και σεβασμό αφηγείται στις δύο ιστορίες η Επτακοίλη, και μόνον

Ο «Πουαρό» ψάχνει απεγνωσμένα τη μαμά του στη θάλασσα και βρίσκεται αντιμέτωπος με κακία, ειρωνεία, αλλά και καλοσύνη.

η αθωότητα και η ανημπόρια των μικρών πλασμάτων είναι αρκετή για να μας προκαλέσει σφιξιμο. Μετά έρχεται η αγωνία. Ο Πουαρό ψάχνει απεγνωσμένα τη μαμά του στη θάλασσα και βρίσκεται αντιμέτωπος με κακία, ειρωνεία αλλά και καλοσύνη· η Μέριλιν έχει την τύχη να πέσει στα χέρια δύο παραμυθένιων κοριτσιών και να βρει μια θέση στην ασυνήθιστη φάρμα τους, αυτό όμως δεν εμποδίζει μερικά ζώα να της φερθούν άσχημα, ούτε μειώνει την παιδι-

κή μελαγχολία της. Πριν πω για τη γλυκύτητα, είναι η στιγμή να μιλήσω για την εικονογράφηση. Η Στέλλα Στεργίου, που με τα έγχρωμα σκίτσα της παρακολουθεί τις ιστορίες δίνοντας πρόσωπο σε ζώα και ανθρώπους, είναι μια πραγματικά εξαιρετική καλλιτέχνης και το αποδεικνύει και σ' αυτή τη δουλειά της. Οι φάτσες ανθρώπων και ζώων είναι θελκτικές και συνάμα πολύ πολύ αστείες – πώς το καταφέρνει να κλείνει το μάτι ταυτόχρονα στην τρυφερότητα και στο χιούμορ; Φυσικά υπάρχουν και κάδρα εντυπωσιακά, που θα «γράψουν» στην αισθητική μνήμη μικρών και μεγάλων. Ξεχωρίζω στον Πουαρό τη σκηνή με τις δύο γιγάντιες, μαύρες μορφές των φροντιστών που στέκονται πλάτη στον αναγνώστη, ενώ ο μικρός στο βάθος πλατσουρίζει αμέριμνος στην ανοιχτογάλαζη πσίνα του. Πώς στην ευχή τα καταφέρνει το μαύρο χρώμα να είναι προστασία και όχι απειλή; Τέχνη! Στη Μέριλιν, πάλι, ξεχωρίζω εκείνο το «σαλόνι» που ανοίγει στα αριστερά, με τον έκπληκτο από τον ίδιο του τον εαυτό σφαγέα Μπριζολόπουλο να συγκινείται από την καλή τύχη της μικρής γουρουνίτσας ενώ, στα δεξιά, το κόκκινο αγροτικό με τις δύο κοπέλες και το κουτί με τη γουρουνίτσα στην καρότσα περ-

νάει θριαμβευτικά την μπάρα του σφαγείου, για να οδηγήσει στη σωτηρία και την ευτυχία.

Η γλυκύτητα έρχεται μετά τον πόνο του αποχωρισμού, μετά τις περιπέτειες και τους κινδύνους, από τα χέρια και την καρδιά των ξένων που, επιπλέον, είναι άνθρωποι, ικανοί δηλαδή για το καλύτερο και για το χειρότερο. Εντάξει, βοηθούν και κάποια ζώα – δεν μπορούμε να τα πούμε όλα σ' αυτό το σημείωμα! Η γλυκύτητα ταυτίζεται με την τροφή, τη φροντίδα και την προστασία, που οδηγεί τη φώκια και τη γουρουνίτσα να μεγαλώσουν και να ενηλικιωθούν. Και τότε ανοίγεται μπροστά τους μια ζωή όλο χαρά. Η φώκια θα βουτήξει θριαμβευτικά στο απέραντο γαλάζιο, ενώ η γουρουνίτσα θα ενσωματωθεί στη φάρμα και θα ζήσει καλά με τα άλλα ζώα και τις δύο μαμάδες τους. Κι εμείς καλύτερα.

Λίγες καλογραμμένες σελίδες με πληροφορίες για τα συγκεκριμένα ζώα αλλά και για τις οργανώσεις που τα φροντίζουν συνιστούν και στα δύο βιβλία έναν ουσιώδη επίλογο γνώσεων, που συμπληρώνει τη μυθοπλασία. Που μπορεί βέβαια να μην είναι και καθαρή μυθοπλασία. Λέγεται ότι πίσω από τον Πουαρό και τη Μέριλιν κρύβονται ιστορίες αληθινές! Ποιος μπορεί να ξέρει.

Η αθωότητα και η αδυναμία τους σφίγγει την καρδιά μας, προπάντων όταν αυτά τα πλάσματα αποχωρίζονται πρόωρα τη μαμά τους.